

1. 3. Věda a nehmotný svět

Nové vědecké koncepce posledního desetiletí kompenzovaly rozklad společnosti. Objevy konce druhého tisíciletí způsobily doslova informační boom, a svá tajemství poodhalil i vesmír. Jako kdyby se najednou roztrhl pytel s objevy, jež potvrzují základní náboženské a především ezoterické teze. Nové objevy způsobily, že v hlavách vědců dozrála myšlenka uznat, že jemnohmotný (neviditelný) svět je hodem opravdového výzkumu.

Zvláštní místo mezi neřešitelnými problémy lidstva zaujímá otázka neviditelného světa a problematika smrti.

V průběhu historie panoval názor, že svět, který vidíme a můžeme přímo pozorovat a zkoumat, představuje ve srovnání s neviditelným světem jen jeho nicotnou část. Náboženství do jemnohmotného světa řadí Boha, anděly, čerty, démony, duše živých i mrtvých, nebesa a další. Filozofie sem zařazuje svět idejí a příčin. Věda pod tento pojem zahrnuje svět velmi malých veličin, a kromě toho, ač to zní zvláště, také svět obrovských veličin.

Musíme uznat, že se takovýto neviditelný svět podle různých výkladů liší nejen svými rozměry, ale také kvalitou a zákony, které v něm platí. Jemnohmotný svět je z laického pohledu tradičními prostředky poznávání nedostupný. To však neznamená, že neexistuje. Naopak, nová vědecká pojetí existenci neviditelného (jemnohmotného) světa plně potvrzují.

Na počátku devadesátých let objevili ruští fyzikové pátou základní interakci, informační souvztažnost. Byl nalezen nositel informace v jemnohmotném světě – pole torze. To všechno je zásluha ruského teoretického fyzika G. I. Šipova (v současnosti člena Ruské akademie přírodních věd), který zdůvodnil pojetí fyzikálního vakua, a zakončil tím téměř stoletý výzkum vedený plejádou vědců světových jmen (Dirac, Clifford, Heisenberg, Penrose aj.). Vyřešil tak problém, nad nímž si

Einstein lámal hlavu posledních třicet pět let svého života.

Šipov objasnil koncepci fyzikálního vakua a torzních polí, a proto musela teoretická fyzika uznat existenci vyššího rozumu, absolutna a Boha. „Důležitou roli v první úrovni reality hraje *primární vědomí*, jež vystupuje v roli aktivního prvopočátku, Boha, a které nepodléhá analytickému popisu.“³⁸

Akademik A. J. Akimov k tématu píše: „Fyzikální podstatou absolutna a vědomí je torzní pole. Zdá se mi, že se příroda postarala o to, abychom měli možnost navázat přímé spojení s absolutnem. Z uvedeného vyplývá, že každý člověk může bezprostředně komunikovat s Bohem, pokud to bude Stvořiteli vyhovovat.“³⁹

Pokud uznáme koncepci fyzikálního vakua a torzních polí, lehce se přesvědčíme, že prakticky všechno, co lidé označují za zázrak nebo fenomén, můžeme celkem přesně objasnit a pomohou nám při tom platné fyzikální zákony. Když přijmeme torzní podstatu vědomí, můžeme tím vyřešit věčnou filozofickou otázku, co bylo dříve, zda hmota, nebo vědomí. Je-li hlavním znakem vědomí materiální pole torze, potom nelze vědomí a hmotu oddělovat. Otázka „prvenství“ tudíž ztrácí smysl.

Už v roce 1989 řekl Jeho Svatost dalajlama v rozhovoru s fyzikem Davidem Bohmen: „My buddhisté věříme, že v přírodě existují dvě základní síly, hmota a vědomí. Vědomí je bezesporu do značné míry na hmotě závislé, její změna ovšem rovněž závisí na našem vědomí. Domnívám se, že výzkumy fyziků a neurologů mohou přinést nové nečekané objevy.“⁴⁰

K tomu, aby se tak stalo, stačilo rozpracovat nejnovější vědecké koncepce.

Kromě šokujících objevů, jež jsou spojené s využitím fyzikálního vakua a torzních polí, ruští vědci zároveň dokončili sérii unikátních heliometrických pokusů, čímž vyplnili poslední vůli Vladimíra Ivanoviče Vernadského. Na základě pokusů do-

kázali, že Země je nejen nositelkou života, ale zároveň živým organismem. Naše planeta představuje maximálně nasycený a vysoce organizovaný energetický systém, který v kosmické hierarchii zaujímá mnohem vyšší pozici než člověk. Na základě heliometrických pokusů bylo zjištěno, že pozorované procesy platí pouze v prostoru obývaném lidmi. Jde o nejjemnější vrstvu mezi studeným vesmírem a horkým, chemicky agresivním nitrem Země. Skutečné představy o jeho podobě v současné vědě chyběly až do roku 1991. Není náhoda, že v průběhu milionů let byly zachovány ideální podmínky pro jeho biologické systémy. „Důkladně může být ve světle heliometrie energetický systém Země, Slunce i jiných vesmírných objektů zkoumán pouze z pohledu teorie fyzikálního vakua.“⁴¹

V roce 1991 astrofyzici informovali o tom, že rozluštili signály výbuchu supernovy v Magellanově mračnu, k němuž došlo už čtyři roky předtím. Tato velmi důležitá zpráva se však zdála být až příliš neobvyklá. S pomocí přesných měření došli vědci v konečném důsledku k závěru, že existuje shoda mezi materiálním a ideálním. To potvrdil i vzájemný vztah mezi energií a hmotou.⁴²

V listopadu roku 1991 se v Petrohradské duchovní akademii uskutečnil mezinárodní seminář věnovaný problematice prvopočátku světa ve vědě a teologii⁴³, kterého se zúčastnili odborníci z Ruska, Německa, Španělska, Belgie a Číny, byli mezi nimi teologové, religionisté i vědci. Se zajímavou přednáškou vystoupil profesor William Creig z Belgie, který mimo jiné řekl: „Člověk i vesmír mohou samozřejmě existovat sami o sobě, ale nemohou mít sami o sobě význam. Pokud Bůh není, lze považovat život za absurdní: neměl by totiž ani smysl, ani hodnotu a cíl. Ve světě bez Boha ztrácí pojem mravnosti svůj význam.“

Velká pozornost byla na semináři věnována důkladnému zkoumání otázek absolutna, fyzikálního vakua a vzniku hmotného světa z tohoto vakua. Těmto otázkám byly věno-

vány příspěvky doktora matematických a fyzikálních věd A. A. Starobinského, doktora matematických a fyzikálních věd V. M. Mostěpaněnka a doktora filozofie I. Z. Cechmista.

Obzvlášť vydařený byl rok 1993. V dubnu proběhla ve Společnosti A. S. Popova vědecká konference *Superslabé interakce v technice, přírodě a společnosti*, jež spojovala všechny aspekty bytí. V srpnu na konferenci *Geofyzika a současný svět* byly ve více než dvaceti přednáškách podány informace o hlubinné struktuře Země a procesech určujících její energetický stav, který souvisí s přeměnou gravitační substance v hmotu. V září příjemným způsobem překvapila *Pátá konference vědeckých znaků v koránu a sunně*, kterou zorganizovalo Islámské kulturní centrum v Moskvě. Vědci ze Saudské Arábie a Egypta tam ukázali, že prorok Mohamed získal od Alláha před čtrnácti stoletími informace, které odpovídají úrovni současné vědy! „Alláha lze přitom chápat pouze jako *informační pole*, *logos* nebo *absolutní rozum*. Ať už je název jakýkoliv, jedná se zde o nejvyšší transcendentální Božský počátek, o Božského ducha. Ten byl přejat z raného pohanství a tvoří základ všech náboženských směrů.“⁴⁴

Křesťanští teologové tvrdí, že podobné zprávy svým způsobem sice obsahuje i *Bible*, ale v mnohem větší míře je nalezneme v nejstarší sbírce křesťanské věrouky, v talmudu.

V průběhu islámské konference přišly zprávy ze Chicaga o ukončení tamního *Fóra světového náboženství*. Přibližně tisícovka delegátů tří set různých konfesí tam došla k závěru, že veškerá náboženství mají jeden společný základ. To vylučuje jakékoliv protiklady náboženského charakteru.⁴⁵

Koncem roku 1993 byla vydána základní monografie Gennadije Ivanoviče Šipova nazvaná *Teorie fyzikálního vaku*.

Od 10. do 11. září roku 1994 se konal v Petrohradu první a ve dnech 9. až 10. června následujícího roku druhý mezinárodní kongres věnovaný realitě jemnohmotného světa.⁴⁶

Konferencí se zúčastnili vědci z Ruska, Německa, Brazílie a Koreje. Doktor technických věd V. N. Volčenko ve svém projevu mimo jiné zmínil: „Jedno z východisek z mravní a ekologické krize spočívá v mravním zdokonalování lidského vědomí, ve změně žebříčku hodnot a v přechodu ze spotřebního na duchovní myšlení. Životním prostorem ducha je právě jemnohmotný svět. Zdá se, že jsou v něm obsaženy vyčerpávající informace o všem, co existuje. Ty představují základ všeho, jsou zásobárnou budoucí energie. Je nutné pochopit jednotu světa, v němž se duchovno prolíná s hmotou. Ale potenciální informační nebo energetickou bariéru, která přehrazuje cestu do jemnohmotného světa, můžeme překonat pouze ve stavu nejvyššího duchovna a mravnosti.“

Velký zájem vyvolaly přednášky vědeckého pracovníka Státního hydrometeorologického institutu Valentina Psalomščikova na téma *Vznik fyzikálního pole v okamžiku smrti*. S ohlasem se setkalo i vystoupení profesora Konstantina Korotkova z Institutu jemné mechaniky a optiky v Petrohradu nazvané *Bioenergetický stav člověka po smrti*. „Vědci v nich přesvědčivě dokazují, že existence člověka za hranicí smrti je spojena s pokračováním jeho pozemského života a osudu. Výzkumná metoda, kterou navrhl a experimentálně ověřil Konstantin Korotkov, umožňuje získávat důvěryhodné údaje o sledovaném objektu.“⁴⁷

Nyní dávejte dobrý pozor!

Věda začala mluvit „o životě člověka po smrti“! O tomto podivuhodném fenoménu ve své knize píše i profesor Muldašov.

Uznávaný odborník v oblasti ruské vědy a techniky profesor G. N. Dulněv, doktor technických věd, ve své přednášce na kongresu analyzoval příčiny, kvůli nimž se ortodoxní vědci vyhýbají problematice jemnohmotného (neviditelného) světa. „Potíž je v tom, že základem tradiční vědy je měření přenosu energie, hmotnosti a impulsu. V jemnohmotném světě se

ale jedná především o procesy, při kterých dochází k čisté informační výměně. Dosud nebyly sestrojeny přístroje, jež by dokázaly tyto procesy zachytit. Navíc výzkum jemnohmotného světa porušuje posvátný princip tradiční vědy, tedy podmínku možného zopakování výsledku pokusu. Jemnohmotný svět připisují ortodoxní vědci na vrub psychice. Nyní uvedeme slibované příčiny nezájmu vědců o neviditelný svět. Jedná se především o nedostatek spolehlivých měřidel, o nestabilitu zkoumaných jevů a vzájemné vztahy, které lidská psychika nemůže pojmout. Tradičně smýšlející vědci z těchto důvodů dospěli k názoru, že se v podstatě není čím zabývat, neboť zde chybí vlastní předmět zkoumání.⁴⁸

Vědci, kteří se snaží přistupovat k problémům nově, už dávno překročili a pořád ještě překonávají hranice ortodoxní konzervativní vědy. Vždyť i Pythagoras byl jednoznačným mystikem, Francis Bacon zakladatelem svobodných zednářů. Isaac Newton se zabýval astrologií a byl ještě radikálnějším zastáncem alchymie. Theophrastus Philippus Bombastus von Hohenheim zvaný Paracelsus byl alchymistou a astrologem v jedné osobě. Známý chemik Alexandr Michajlovič Butlerov se zabýval spiritizmem. Současný americký vědec John Lilly se zase proslavil svými pokusy s delfíny, ač je představitelem současné mystiky a okultizmu, známý americký teoretický fyzik Anthony Merton se zabývá teozofií.⁴⁹

Profesor G. I. Dulněv studuje jemnohmotný svět, konkrétně telepatii a telekinezi. Doktor biologie profesor S. V. Speranskij, zkoumá telepatii a teleportaci, především transfer lékařských preparátů na pacienta. Akademik P. P. Garjaev se zabývá teleportací a výzkumem fantomů, naproti tomu doktor zemědělských věd E. K. Borozdin zkoumá jemnohmotná těla živých bytostí. Člen akademie věd V. P. Kaznačejev zkoumá účinky pole v lidském životě a doktor Chan řeší otázky bioenergie a její vliv na živé bytosti.⁵⁰

Takto bychom mohli pokračovat ještě hodně dlouho.

V Petrohradu se od 20. do 23. února 1997 konal mezinárodní kongres *Planeta 2000*.⁵¹

Prezident kongresu profesor G. N. Dulněv řekl: „Chtěli jsme zdůraznit to hlavní a zařadit onen nejvlivnější faktor do nového pohledu na svět. Je jím fenomén lidského vědomí, neboť právě on ovlivňuje hmotný svět. Tato skutečnost byla už mnohonásobně dokázána.“

Teoretická fyzika nakonec našla odpověď na otázku, co to je vědomí.

Z fyzikálního pohledu je vědomí zvláštní forma (torzní) hmoty pole. Je dokázáno, že pokud se budeme pohybovat na poli tradiční vědy, nemůžeme zkoumat prostý stav vědomí jako jediný možný, při němž lze logicky a jasně myslet. Naopak bylo zjištěno, že v jiných stavech vědomí, ačkoliv jsou ještě málo prozkoumány, je možné dozvědět se a pochopit to, co nám obvykle není jasné. Důkazem je i to, že „obyčejný“ stav vědomí je pouze jedním z klíčů k pochopení světa. Skutečnost mystických stavů vědomí a jejich hodnotu uznává po staletí každé náboženství bez výjimky. V dnešní době začíná i konzervativní věda přejímat „nevědecké“ metody získávání informací.⁵²

Nedocentitelný vklad k vytvoření světonázoru vnesla teoretická fyzika. Tento vědecký obor byl vyčleněn v rámci přírodních věd, aby se zaměřil na výzkum podstatných znalostí.

Tyto „základní“ znalosti představují vědomosti o „nadhmotě“ a o podstatě i pojmech, jež se týkají věci nezávisle na jejich konkrétním tvaru. Objekty, které zkoumá teoretická fyzika, obsahují rysy jak abstraktních, tak i konkrétních předmětů. Elementární částice, fyzikální vakuum, prostor a čas i jejich vzájemné působení lze na jedné straně s pomocí matematických pojmů v ideálním případě zcela popsát. Na druhé

straně se jedná o zcela skutečné, existující objekty, jež se vztahují ke všemu, tedy k jakémukoliv známému makroskopickému jevu nebo předmětu. Nepředstavují však jejich kvalitu, ale jsou jejich součástí.⁵³

Teoretická fyzika je chápána jako elementární podstata, ze které vychází kompletní vědecký pohled na svět. Právě ona dokázala odpovědět na nejdůležitější otázku, zda Bůh opravdu existuje. Odpověď zní ano, Bůh je!

Pokud pozorně přihlédneme k tomu málu, co víme o dlouhé historii lidstva, bude nám jasné, že jediná věc zůstává po celou dobu beze změny. Je to víra v Boha. Může mít tisíce nejruznějších forem či podob a nespočet jmen. Taková je s pomocí matematických pojmů skutečnost. Každý z nás má své vlastní argumenty, jež dokazují nebo odmítají jeho existenci, pravda je však taková, že pocit vnímání Boha měl člověk vždycky vrozen. A právě nyní na prahu třetího tisíciletí objevila Boha i teoretická fyzika. Lze to chápat jako krok správným směrem. Dotýká se i všech lidí minulosti i současnosti, kteří uvažují v rámci přísného ateizmu a vulgárního materializmu.

Nedávne prohlášení padesáti tří vědců světového měřítká, mezi nimiž jsou i mnozí laureáti Nobelovy ceny, pomohlo definitivně vyřešit otázku, zda Bůh existuje. Tito badatelé vydali knihu s příznačným názvem *Věříme*. Obsahuje mnoho důkazů o existenci Stvořitele, který je původcem všeho: viditelného i skrytého světa a všeho, o čem ještě nemáme ani potuchy.⁵⁴

Ve dnech 20.–23. dubna 1996 se konala na Moskevské státní technické univerzitě N. E. Baumanna konference s názvem *Věda na prahu 21. století – nová paradigmatata*.⁵⁵

Cílem konference bylo najít programová východiska z mravní a ekologické krize společnosti na základě nových vědeckých koncepcí. Nejednou byla na konferenci zdůrazněna nutnost sjednocení vědy a náboženství vedoucí ke společnému naplnění vytyčeného cíle. Pro ilustraci uvádíme názor akade-

mika N. Moisejeva, že „náboženství získává zvláštní význam v ‚osudových okamžicích lidstva‘, tedy v době, kdy jedinci nebo celému národu hrozí nějaké velké nebezpečí. V takové chvíli, kdy ‚kapituuluje racionální vědění‘, lidé hledají odpovědi v náboženství a ezoterice.“⁵⁶

Profesor V. N. Volčenko zdůrazňuje: „V našem chápání světa a při volbě východiska ze slepé uličky mravní a ekologické krize civilizace je naprosto pochopitelné, že doplňujeme vědecké znalosti náboženskými. Pokud věda uzná existenci Stvořitele, bude se spolupodílet na mnohem hlubším poznání duchovních hodnot. Tím se před námi otevřou nové možnosti řešení krize lidstva.“⁵⁷

Dnešní přírodovědci se snaží vycházet vstříc náboženskému pohledu na svět. Pokoušejí se jej fyzikálně objasnit právě z těch nejdůležitějších aspektů. Velký zájem o vědecké zdůvodnění a důkazy základních postulátů víry projevuje také církev. Účastníci pátého cyklu vánočních osvětových přednášek diskutovali v klášteře sv. Daniela v lednu 1997 o následujících otázkách: „Potřebuje Stvořitel, aby jeho existenci uznaly přírodní vědy?“ a „Potřebuje Stvořitel vůbec vědu?“ Na obě otázky odpověděli přítomní kladně.⁵⁸